

Sygn. akt VI Ka 187/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SSO Andrzej Tekieli

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016 r.

sprawy **Ł. D. (1)** ur. (...) w K.

s. K., K. z domu Z.

obwinionego z art. 97 kw

z powodu apelacji, wniesionych przez obrońcę obwinionego i obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 8 lutego 2016 r. sygn. akt II W 111/15

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Ł. D. (1), w ten sposób, że uniewinnia go od popełnienia zarzucanego mu czynu,

II. stwierdza, że koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 187/16

UZASADNIENIE

Ł. D. (1) obwiniony został o to że:

1.w dniu 2 grudnia 2014 roku ok. godziny 11:40 w B. na ulicy (...) kierując pojazdem V. (...) o nr rej. (...) nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu dla pieszych

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 8 lutego 2016 r.:

I.obwinionego Ł. D. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 97 k.w. wymierzył mu karę nagany;

II.na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art.118 § 1 k.p.w. i art.119 k.p.w. zasądził w całości od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w kwocie 100 złotych.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli obrońca obwinionego i sam obwiniony Ł. D. (1).

Obrońca zarzucił w apelacji dokonanie błędnej wykładni art.26 ust.1 w zw. z art.2 pkt 22 i 23 ustawy Prawo o ruchu drogowym i w konsekwencji uznanie popełnienia czynu z art. 97 k.w., a także naruszenie art.1 § 2 k.w , art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.w. oraz art. 5 § 1 pkt.1 k.p.w. Wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego.

Obwiniony zarzucił wyrokowi błędne ustalenia stanu faktycznego w oparciu o film na którym nie widać gdzie stoi pieszy oraz „odmienne orzecznictwo niż przyjęte od lat w tego rodzaju sprawach przez urzędników państwowych tego kraju”. Wniósł o uniewinnienie od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 26 ust.1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem zbliżając się do przejścia dla pieszych jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu.Z brzmienia przepisu wynika jednoznacznie, że obowiązek ustąpienia pierwszeństwa dotyczy osoby znajdującej się już na przejściu (a więc przechodzącej jezdnią po tzw.„zebrze”), nie obejmuje zaś pieszego znajdującego się na chodniku, choćby do przejścia się zbliżał czy wręcz będąc przy krawężniku sygnalizował zamiar wejścia na przejście. Obwinionemu Ł. D. zarzucono, że w dniu zdarzenia na ul. (...) w B. nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu na przejściu dla pieszych, jednakże w istocie oskarżyciel publiczny nie przedstawił żadnego jednoznacznego dowodu na poparcie tego zarzutu, czego nie dostrzegł Sąd I instancji. Przede wszystkim oskarżyciel publiczny nie ustalił danych personalnych owego pieszego (czy też pieszej) i nie zawniósł go jako świadka. Fakt nieustąpienia pierwszeństwa pieszemu przechodzącemu przez przejście nie wynika również ze zdjęć znajdujących się w aktach sprawy, ani z innych dokumentów ujawnionych na rozprawie, oskarżyciel nie zawniósł także we wniosku o ukaranie, ani na rozprawie przed Sądem I instancji, ani też na rozprawie odwoławczej do przesłuchania w charakterze świadka policjanta który sporządził notatkę urzędową o domniemanym nieustąpieniu pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu dla pieszych (k.1, k.8)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd I instancji powołał się na dwa dowody: wyjaśnienia obwinionego i nagranie znajdujące się na płycie (k.10). Obwiniony w swoich wyjaśnieniach najpierw twierdził, że „...stała na chodniku jakaś pani” , „ta kobieta po prostu tam stała...nie wiem czy ona chciała wejść na przejście dla pieszych” dalej zaś na pytanie przewodniczącego „...ja widziałem tą kobietę już na tej ulicy gdzie jest to przejście dla pieszych..” (k.102 odwrót – 103). Nie sposób przyjąć, że obwiniony potwierdził popełnienie zarzucanego mu wykroczenia. Z nagrania – sporządzonego zresztą przez obwinionego – bynajmniej także zdaniem Sądu Okręgowego sprawstwo obwinionego jednoznacznie nie wynika. Wbrew notatce urzędowej z k. 8 na nagraniu o godz.11:44,15 i 11:44,17 nie widać jednoznacznie czy piesza – kobieta w jasnym stroju, stoi z lewej strony na chodniku czy już na „zebrze”, zasłania bowiem widoczność zaparkowany przy krawężniku samochód. Przy takim materiale dowodowym i podniesionych w apelacjach a zwłaszcza w apelacji obrońcy zarzutach, w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób uznać sprawstwa i winy obwinionego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok wobec obwinionego Ł. D. (1) w ten sposób że uniewinnił go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Na podstawie art.118 § 2 k.p.w. w zw. z art.634 k.p.k. w zw. z art.119 k.p.w. Sąd Okręgowy stwierdził że koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.